

καὶ μὲ κορόδηα καὶ μ' ἔλθαίς
ψηλὰ τῆς κίττει τῆς φωλαίς.

Ἄϊτός δικέφαλος πετῆ
κ' ἢ Ρωμιοσύνη τὸν κυττῆ.

Ἄϊτῆ τοῦ λέει, πῆταξ κ' ἄπειτα μου θρονησάου
μὲ τὰ τοιαύτητα νύχρα σου καὶ τὰ πλατεῖα φτερά σου.

Ἄϊτῆ μεγάλε, σύμβολον τῆς νέας ἱστορίας,
στὴν πληρωμένη σίμωνος καὶ γλεῖψε τὴν πληγὴ τῆς,
κ' ἔδεινος ὁ δικέφαλος τῆς Αυτοκρατορίας
ἔμπροσ σου νῦναι σήμερα μηδαμινὸς σπουρηγίτης.

Πετῆ δικέφαλος αἰτός κ' αἰτοὶ φωνάζουσι ἄλλοι:
πάριε τῆς Πόλις τὰ κλεισθὰ,
κ' ἔλθει γόρω τον, παιδιὰ,
τῆς δόλις, φρονοκώστερας νὰ φάμε τὸ κεφάλι.

Τότοιον ἐγὼ δικέφαλο κυττάω καὶ γιωρίζω
μὲς στῶν Ρωμητῶν τὸ ρεμπελῆ,
κ' ἔμπροσ οὐ τοῖουτον τὸν παλῆ
μήτε τὸν χαμμαρίζω.

Τούτου ἐξυμνῶ καὶ ψάλλω μὲ γλυκόλαλα πουλιὰ...
Φ.— Ἐλα νὰ προσευχηθῶμεν στὸν παλῆ τὸν Βασιλεῖα.

Δέησις τῶν βῶθ ἑλληνικῶν πρὸς τὸν πάλαι Κωνσταντῖνον.

Φ.— Μαρμαραμένη Βασιλεῖα, οὐ βλέπω καὶ οὐ τρέπομαι...
τὴν δόξα σου δοξάζομε κ' ὄλοι τὴν θαλαλοῦμε...
οὐ κάνε μας στὸν ἔθνο μας τοιάχιστον νὰ βλέπωμα
δοα σὰν χάσκωμε ξηπνοὶ μὲς κάνουν καὶ γελῶμε.

Ἄπῶς στοὺς ἀπογόνους σου ἄλλη φιλοτιμία...
Π.— Καὶ κάνε τους νὰ βλέπουνε τὰ Κεντρικὰ Ταμεία.

Φ.— Ἐὶς ἀσπὴν τὴν νέαν πάλιν
δέομαι κ' ἔπειτος πάλιν
ἔπειρ τοῦ καθυποτάξαι στῆς Ἑλλάδος τὴν Βουλῆν
κάθε βάρβαρον φυλῆν.

Π.— Μὰ κ' ἐγὼ τῶν θεοκρίων ὁ γενναῖος μαχητῆς
σὰν καὶ οὐ γουρητῆς
ἔπειρ τῆς περιφέρειας, δέομαι τοῦ Κωνσταντινίου,
τῆς μικρᾶς καὶ τῆς μεγάλης,
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Τήνου
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Πάλλης.

Κ' ἔπειρ τοῦ καθυποτάξαι στὸς ὀρέξεις τῆς κοιλίας
κάθε τρέπαιον εὐθείας,
κάθε φρόνημα καὶ πόθον
εἰτε γνήσιον ἢ νόθον.

Φ.— Τὸν σταυρὸν τῆς Ἰουδαίας
εἰ βαρβάρων λῆστερας,

τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας
νέα φῦτρα φύτρωσε.

Π.— Δέομαι κ' ἐγὼ θαυρών, Βασιλεῖα περιμιντῆ,
μὲ πεπνῶνας ἀνεκράτους,
ἔπειρ τοῦ νὰ μαχαιοφῶνουν ἰσογαδῶροι μαθηταὶ
τῶν Σχολείων τοὺς δασκάλους.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ κατασυντρίφαι
μισσαρᾶς δουλείας κρείουσι...

Π.— Καὶ μεγαλοσταθροὺς εἰραι
καὶ σὲ λητοφυνοδίκους.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῶν πόκων, ποῦ σηκῶνε τόσα βάρη...
Π.— Γὰρ νὰ δέχεται σφαλάρια τοῦ μυκερῆ τοῦ Διαγορῆ.

Φ.— Ὑπὲρ Μακεδόναν δούλων
καὶ παλληκαριῶν ἀκίμων...

Π.— Καὶ ἡρώτων Βδελλοπούλων
καὶ βδελλῶν πολυκωνύμων.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ τιμῶν τὴν γῆν
τῶν μεγάλων λογομῶν...

Π.— Κ' ἔπειρ τοῦ καταραγεῖν
τὸν προπολογισμὸν
εἰς εἰρήνης ὄπισμόν.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ καθυποτάξαι τῆς Ἰδέας τοὺς στρατοὺς
ἐπὶ νέους ἐπερεμάχους εἰς τὴν γῆν τῶν δραμάτων...

Π.— Κ' ἔπειρ τοῦ μεταμορφῶσαι δικεφάλους δειτούς
σὲ κούρονας καὶ σὲ μάφρας νοκνουβάρχαξαι χαλασμάτων.

Φ.— Ἀς ἀνάφουν, Κωνσταντινε, νέα πολυκάντυλα...

Π.— Κ' ἔπειρ τοῦ τὰ λάβαρά μας εἶδος μεζομάντυλα.

Φ.— Στὸ πραιτόκο βλιστάρι τῆς Κορώνης ἐσσαρκᾶσου...

Π.— Κ' ἔπειρ τοῦ ταγάματά μας πῆν νὰ γίγη τὸ δικὸ σου.

Φ.— Ἐμπνευσε κ' ἐμὲ τὸν δόλιο τῆς Ἀθήνας νοκνιαλῆρη
μὲ χρυσὰ παρῖδος ἔπη...

Π.— Μὰ κ' ἐμὲ νὰ τοῦ δίνω μῆρος καὶ πῖσω του σπηλιάρη,
ποῦ νὰ βάζη καὶ στὴν τάπη.

Καὶ καμῶσις ποτιλλιαίς,
ρ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Ἐστὴν Πλατεῖαν Κομμουνιστοῦ Μαρξιάνης ὁ μεγάλος
καλλιτέχνης ἀνδρεικέλων, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος ἄλλος,
δίδει κατὰ Μολιέρον μίαν καμφοδῖαν πρώτης,
καὶ καθὼς τῆς τέχνης λάτρη καὶ γενναῖος διασώτης
ἔς προστρέξῃ ν' ἀπολαύσῃ μαριστέας μὲ φουρὰ
καὶ μὲ γέλοια νὰ περάσῃ τὴν βροδεῖά του μὲ χαρὰ.

Ὅντως ἔπαινος ἀρμόζει πρὸς τὸν Σύλλογον ἐκείνον
τῶν ἠθοποιῶν Ἑλλήνων,
ποῦ βγαλε δελτικὸν τῶρα, θανατωτικὸς τυπωμῶνον,
μὲ λεπτομαρεῖς ἐκδόσεις ὄλων του τῶν πεπραγμένων.
Ὅθεν Δόσκαρη τὸν Νίκου, Πρόεδρόν του σθεναρῶν,
ἀνυμνεῖτε τον καὶ πάλιν κατὰ πάντα τὸν καιρὸν.